

Коли в монастирях був папірусу брак,  
Ченці з рукопису старе письмо змивали,  
Щоб написати знов тропар або кондак,  
І палімпсестом той рукопис називали.  
Та диво! час минав — і з творів Іоанна  
Виразно виступав знов твір Арістофана.

Кохана! Це душа моя — той палімпсест. —  
Три роки вже тому, твій образ чарівливий,  
І усміх лагідний, і голос твій, і жест —  
В душі я записав, зворушений, щасливий...  
І хоч виводив час на ній своє писання,  
Твій образ знов постав і з ним моє кохання!

1903